

И то смо дочекали, да нам српски етимолог из Ровиња, на ћирилици и чистом хрватском објасни како је реч "усташа", ако је напише Добрица Ћосић, нешто похвално - комплимент у ствари. То се данас не може продати ни Хрватима.

Не могу више да гледам те мрзносце, алкохолисане талентоиде, националне пензионере, глобалне провинцијалце, хистеричне госпође, песнике који ето морају да новинаре (да није Добрице били би академици), који нагрђивање Добрице Ћосића користе као лозинку.

Ко год хоће да мрда по културној позорници осећа се некако обавезан да за аудицију спреми једну батину за Ћосића. То му дође као нека улазница у српску културу. Не сећам се да га је неко похвалио јавно, то се не сме, није морално-политички подобно. Ћутке гледамо ово јавно вешање насред Теразија.

Надену му име отац нације, па се онда спрдају као да је он себе тако назвао. Он је лично изазвао рат у Југославији! Запенили, запалили се јер Ћосић не реагује, замисљају га као боксерски џак.

Најгоре, углавном се на зна шта му се замера. Није више ни потребно да се пљување по Добрици некако објасни, подразумева се да је заслужио.

Понекад се из бесомучних дерачина може разазнати да му се замера што је био комуниста, па онда није, што је хвалио Милошевића, па онда га смењивао, што није био националиста, па онда јесте, што је Геџа и четник (он коме су четници поклали породицу). Надену му име отац нације, па се онда спрдају као да је он себе тако назвао.

Он је лично изазвао рат у Југославији! Запенили, запалили се јер Ћосић не реагује, замисљају га као боксерски џак.

Али има ли кога у нашем окружењу ко је прошао кроз крупније ломове и дилеме, ко их је болније и јавније поднео, ко је оцртао већи животни круг и ко се са својим заблудама и грешкама поштеније обрачунао.

Кажу "слаб писац". Чита ли ико све ово што се код нас сада пише, објављује и награђује. Више писаца него читалаца и више награда него писаца? Које су то уопште димензије у односу на Ћосићеве књиге. И да његове књиге заиста не ваљају шта онда? Да ли стварно те књиге толико сметају нашој култури? Не лице на „Српски филм“, шта ли.

Ћосић је најзначајније име наше генерације. Хтели су да га чују и Михиз и Милошевић и Ћинђић и патријарх Павле и Венс и Овен и Шешел и Туђман и Чомски и таксиста на вожњи до Скупштине

Господи критичарима треба скренути пажњу да је о том опусу одржан симпозијум на Универзитету Ломоносова и да је тема била поређење са Толстојевим делом. Са Толстојем, у Русији. Кога интересују закључци, нека се распита. Биће изненађења. Ако им смета Ломоносов, нека понуде своја дела Јејлу и Кембриџу да се упореде са Шекспиром. Може ли се заиста игнорисати чињеница да су његови ликови и приче постали део националног споменара, у народу коме читање није јача страна.

Ћосић је најзначајније име наше генерације. Хтели су да га чују и Михиз и Милошевић и Ћинђић и патријарх Павле и Венс и Овен и Шешел и Туђман и Чомски и таксиста на вожњи до Скупштине и сви остали који имају посла са нама. Било им је природно и потребно да чују, када су се питали шта да

О Добрици

Пише: Александар Мандић, Светислав Басара
понедељак, 06 децембар 2010 18:22

